

Arrest

nr. 78 870 van 6 april 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sjiitisch Arabier, afkomstig uit Al Amin Al Thaniya (Bagdad Al Jadeeda, Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde tot aan uw vertrek uit Irak in voornoemde wijk. Tot eind 2008 kende u geen problemen in Irak. U werkte er als autoverkoper en nadien als taxichauffeur. Eind 2008 kreeg u echter problemen met A.H. (...), de man van uw zus K. (...). Deze maakte constant problemen met andere mensen en behandelde uw zus heel slecht, hetgeen K. (...) er eind 2008 toe aanzette haar man te verlaten. Aanvankelijk gaf dit geen problemen daar A.H. (...) op het moment van haar vertrek in de gevangenis zat – de Amerikanen hadden hem immers in juli 2008 gearresteerd. Na zijn vrijlating ging A.H. (...) echter informeren waar zijn vrouw naar toe was. Vervolgens kwam hij elke dag bij jullie amok maken. In den beginne bleef dit nog beperkt, maar

nadat uw vader in januari 2009 overleden was, was hij niet langer te houden. Samen met anderen kwam hij jullie herhaaldelijk thuis opzoeken om ruzie te maken. Eind maart 2009 volgde hij u zelfs naar huis, alwaar hij u uiteindelijk ook beschoot. U geraakte gewond aan het been, maar eens verzorgd in het Al Kindi ziekenhuis verklaarde u aan de politie dat u op straat door onbekenden werd beschoten. Nadien ging u op aanraden van familie twee maanden bij de neven van uw vader in Al Suwaira (Wassit, Irak) wonen. Eind mei 2009 keerde u terug naar Bagdad daar u van vrienden gehoord had dat er elke dag leden van Al Mehdi door de Amerikanen werden opgepakt. Bovendien leek A.H. (...) intussen verdwenen te zijn, naar u vermoedt richting het Zuiden van Irak of naar Iran. Vervolgens begon u als ober te werken in twee in Al Karada gelegen nachtclubs, Hadir Al Shalal en Jahala. In augustus 2010 merkte u echter op met de auto gevolgd te worden naar het werk. Toen u zich op 3 september 2010 na het werk met uw vriend F. (...) naar uw auto begaf, vond u bovendien een dreigbrief onder de ruitenwisser. Omdat u schrik had vermoord te worden, gaf u hier uiteindelijk gevolg aan. Uw broer, N. (...) – die als trucker ondermeer werkzaam was voor bedrijven die in onderaanneming voor de Amerikanen werkten – deed dit echter niet en vond – toen hij op 15 december 2010 te Al Zafaraniya (Bagdad) betonblokken aan het transporteren was – de dood als gevolg van een kleeftbom. De daaropvolgende weken bleef uw schoonbroer – die naar u vermoedt achter de dood van uw broer zat – jullie pesten. Eind januari 2011 kwam hij met drie anderen opnieuw langs bij uw thuis. Toen u van uw moeder vernam dat ze u wilden verhoren, vluchtte u via de burens weg om vervolgens bij uw vriend Allah onder te duiken. Nadien keerde u nog een tweetal keer naar huis terug, maar verbleef u voornamelijk bij uw oom te Bagdad Al Jadeeda. Omdat u schrik had door uw schoonbroer vermoord te worden, besliste u op 1 april 2011 Bagdad te verlaten. Na enkele dagen in Istanbul (Turkije) te hebben verbleven, vertrok u naar België, alwaar u uiteindelijk op 10 april 2011 aankwam. Daags nadien, op 11 april 2011, vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 21 april 2010 te Al Sadr City; uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 30 april 2007 te Al Rusafa; alsook een kopie van uw internationaal paspoort. Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer volgende documenten neer: een kopie van een attest van het Algemeen Ziekenhuis Al Kindi; de originele dreigbrief die u op 3 september 2010 ontving; een kopie van de klacht die u naar aanleiding van voornoemde dreigbrief indiende bij de politie van Al Karada; de originele werkbadge van uw vermoorde broer, N. (...), geldig van 19 tot 20 juni 2010; een kopie van een lijst personen, waaronder uw broer N. (...), die betrokken waren bij het transport van materieel van de ene naar de andere Amerikaanse legerbasis; alsook een kopie van de overlijdensakte van uw broer N. (...), de dato 15 december 2010. Daarnaast legde u ook nog een kopie van het woonstbewijs van uw vader neer; een kopie van de overlijdensakte van uw vader, de dato 28 januari 2009; en een kopie van het woonstbewijs van uw moeder.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat de problemen die u sinds eind 2008 kende met uw schoonbroer, A.H. (...), louter inter-familiaal en lokaal van aard zijn, en op zich geen verband lijken te houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u en uw familie voortdurend door hem lastig gevallen werden omdat uw zus K. (...) eind 2008 beslist had hem te verlaten (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, pp. 20-22). Uw bewering dat u en uw familie door de problemen met uw schoonbroer ook problemen zouden gekregen hebben met het Mehdi-leger – omdat hij lid van voornoemde organisatie zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, p. 20-23) – is evenwel weinig aannemelijk, daar u immers op geen enkel moment het Commissariaat-generaal ervan wist te overtuigen dat A.H. (...) weldegelijk lid is van het Mehdi-leger. Voorts kende u in de periode van uw schoonbroers verdwijning – tussen maart 2009 en augustus 2010 – geen problemen (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, pp. 21-22; 24-25), hetgeen ons er toe noopt te besluiten dat u niet met het Mehdi-leger op zich, maar enkel met hem en mogelijks enkele van zijn persoonlijke vrienden problemen had, en dit omwille van inter-familiale problemen. Tot slot dient ook opgemerkt te worden dat u het incident waarbij u eind maart 2009 door uw schoonbroer beschoten werd (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, p. 21; 23-24) niet aan de hand van objectieve elementen wist te staven. Aan de mogelijkheid dit na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal alsnog te doen (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, p. 24), gaf u gevolg door het neerleggen van een kopie van een medisch attest. Hierin staat echter enkel

welke verwondingen u die dag opliep. Het geeft evenwel geen uitsluitel over het door u aangehaalde incident en toont allerm minst aan dat u die dag door uw schoonbroer beschoten zou geweest zijn. Het politieverslag dat naar aanleiding van het incident werd opgemaakt (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, p. 24) legde u evenmin neer, en dit ondanks juist dit document de door u in dit verband afgelegde verklaringen zou kunnen bevestigen.

Wat betreft de dreigbrief die u een jaar later, met name op 3 september 2010, ontving, dient vooreerst aangehaald te worden dat deze enkele vormelijke gebreken vertoont (e.g. gebrek aan datum) en dat het document door eender wie, op basis van uw verklaringen, opgesteld kon worden. Bovendien wordt de bewijskracht van de brief ook danig ondermijnd daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn. Dit terzijde dient ook gewezen te worden op het feit dat de dreigbrief op zich niets lijkt te maken te hebben met de door u aangehaalde problemen. U wordt er – zoals u ook zelf stelde (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, p. 25) – immers in opgeroepen om met uw werk bij de nachtclub te stoppen – hetgeen u nergens als probleem of asielmotief aanhaalde. Toen u vervolgens gevraagd werd hoe u dan wist dat de dreigbrief – die door de Ar Rayat Al Soud Brigade werd ondertekend – van uw schoonbroer afkomstig was, gaf u een antwoord dat enkel op vermoedens lijkt te berusten (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, p. 25): 'Hij heeft veel problemen veroorzaakt, duidelijk gezegd dat hij ons zal vermoorden en nooit met rust zou laten'. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat het door u neergelegde politiedossier de waarachtigheid van het door u aan de dreigbrief gekoppelde verhaal verder ondermijnt. Zo stelt u in een eerste verklaring bij de politie te Al Masbah/Al Karada dat u de dreigbrief in kwestie vond nadat u op 3 september 2010 was gaan winkelen om wat spullen te kopen, terwijl u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u de dreigbrief vond na het werk (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, p. 22). In een tweede verklaring bij de politie te Al Masbah/Al Karada verklaarde u dan weer dat u geen idee hebt wat betreft de oorzaak van de dreigbrief aangezien u geen vijanden, noch geschillen hebt met iemand. Dit strookt echter geenszins met uw beweringen tijdens het gehoor dat uw schoonbroer achter de achtervolgingen en de dreigbrief zou zitten (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, pp. 21; 25). Gelet op al het voorgaande kan aan het door u aan de dreigbrief gekoppelde verhaal maar weinig geloof gehecht worden. Bovendien doet het ook ernstige twijfels rijzen aangaande uw algemene geloofwaardigheid.

Aangaande de dood van uw broer, N. (...), en uw bewering dat uw schoonbroer ook achter de aanslag op uw broer zou hebben gezeten, dienen uiteindelijk volgende bemerkingen gemaakt te worden. Vooreerst wist u niet aannemelijk te maken dat uw broer voor een langere periode in onderaanneming voor het Amerikaanse leger zou gewerkt hebben (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, p. 18-20). Zo blijkt de door u neergelegde badge slechts één dag geldig te zijn en is het andere door u neergelegde document aangaande het werk van uw broer geen waarderingsbrief – zoals u beweert (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, p. 20) – maar louter een lijst van personen die op een welbepaald moment betrokken waren bij de verhuis van Amerikaans materieel van het ene naar het andere kamp. Bovendien kan in het licht van bovenstaande opmerking aangaande Iraakse documenten ook aan de authenticiteit van dit document getwijfeld worden. Dat uw broer uiteindelijk om het leven kwam ten gevolge van een aanslag op zijn vrachtwagen – toen hij voor het Amerikaanse leger betonblokken aan het vervoeren was (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, pp. 7-8; 22) – valt door het Commissariaat-generaal op zich moeilijk te verifiëren. Toch kan ook aan deze verklaring maar weinig geloof gehecht worden. Zo blijkt immers uit de overlijdensakte die u in dit verband neerlegde dat uw broer N. (...) ten gevolge van een aanslag overleed in/of aan de Moskee Al-Imam Ali. Er is met andere woorden geen sprake van een aanslag met een kleefbom op zijn vrachtwagen (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, pp. 7-8). Gelet op dit alles is ook uw bewering dat uw schoonbroer evenwel een hand zou gehad hebben in de aanslag waarbij uw broer het leven niet, is eerder onwaarschijnlijk te noemen. Voorts blijkt het door u gelegde verband tussen jullie problemen met A.H. (...) en de aanslag op uw broer louter op vermoedens te berusten (Gehoorverslag CGVS, 9 december 2012, p. 26). Bovendien kwam noch uit uw verklaringen, noch uit de objectieve elementen in uw administratief dossier naar voor dat de aanslag die op 15 december 2010 te Al Zafaraniya plaats had niet het gevolg was van het willekeurig geweld dat Bagdad de voorbije jaren kenmerkte.

Gelet op het bovenstaande, het feit dat uw problemen met A.H. (...) inter-familiaal van aard zijn, en het feit dat u het verband tussen deze problemen en de andere door u aangehaalde feiten allesbehalve aannemelijk wist te maken, kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen

met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Gelet op hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie is het Commissariaat-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voerde u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, welke in deze beslissing niet betwist worden. Het door u neergelegde medisch attest werd reeds besproken en heeft net als de dreigbrief weinig bewijswaarde (cfr. supra). Het door u neergelegde politiedossier, de werkbadge van uw broer, alsook de lijst met werknemers kwamen net als de overlijdensakte van uw broer, N. (...), ook reeds hierboven aan bod. Het woonstbewijs van uw beide ouders alsook

de overlijdensakte van uw vader bevatten louter persoonsgegevens en leiden evenmin tot een andere appreciatie van het bovenstaande.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.1. Met betrekking tot zijn problemen met het leger van Mehdi.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal herhaalt.

De Raad meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn schoonbroer een lid was van het Mehdi-leger. Er wordt van verzoeker niet verwacht dat hij hiervan materiële bewijzen zou voorleggen, maar dat hij overtuigende verklaringen zou afleggen. Onder meer de verklaring dat iedereen wist dat zijn schoonbroer lid was van het Mehdi-leger en dat hij weet dat hij met de leden samenkwam in hun burelen terwijl anderzijds zij geen officiële burelen hebben is weinig overtuigend (verzoekschrift, p. 3-4). Ook de bewering van verzoeker dat de Amerikanen zijn schoonbroer arresteerden op beschuldiging van lidmaatschap van het Mehdi-leger en hem gewoon vrijlieten na zes maanden is weinig overtuigend. Ter zitting hiermee geconfronteerd stelt verzoeker dat de Amerikanen iedereen die zij arresteerden na enkele maanden vrijlieten. De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet aannemelijk maakt.

Verzoeker spreekt ter zitting van een “belangrijke leider” van het Mehdi-leger, terwijl hij dit vervolgens concretiseert met te stellen dat hij 40 of 50 volgelingen zou hebben. Ook dit is weinig overtuigend.

2.1.2. Met betrekking tot de dreigbrief afgeleverd aan verzoeker werpt verzoeker op dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid in zijn beweringen nu hij op 3 september 2010 van het werk is gekomen, enkele boodschappen heeft gedaan en vervolgens de dreigbrief heeft gevonden.

De Raad stelt vast dat in de klacht van verzoeker sprake is van 18 uur terwijl hij aan het winkelen was terwijl in het gehoor sprake is dat hij de brief na zijn werk in de nachtclub vond en dat hij voordien toen hij naar zijn werk ging achtervolgd werd door een auto (p. 22). Deze verklaringen stemmen niet overeen en het is weinig aannemelijk dat verzoeker zijn werk in de nachtclub beëindigt omstreeks 18 uur. Verzoeker ontkent ter zitting dat hij ooit verklaard heeft dat hij de brief na zijn werk gevonden heeft. De Raad stelt vast dat dit niet overeenstemt met zijn verzoekschrift.

2.1.3. Met betrekking tot de omstandigheden van de dood van zijn broer werpt verzoeker op dat uit een lezing van de overlijdensakte duidelijk blijkt dat nergens vermeld staat dat zijn broer N. (...) overleden is bij de moskee Al-Imam-Ali. De vermelding “Al-Imam-Ali” is in werkelijkheid de naam van het ziekenhuis waar de dood van zijn broer werd vastgesteld zodat het om een vertaalfout gaat in hoofde van het Commissariaat-generaal.

Na controle ter zitting door de aanwezige tolk stelt de Raad vast dat de overlijdensakte inderdaad “M Ali Imam” vermeldt als plaats van overlijden en dat zoals verzoeker stelt de overlijdensakte een stempel bevat van het Ali Imam ziekenhuis. De tolk wijst erop dat M de afkorting is van ziekenhuis in het Arabisch.

De verwerende partij aanvaardt hierna dat het een vergissing betreft van het commissariaat-generaal, maar stelt dat uit de vermelding “aanslag” op de akte evenals de overige stukken namelijk de badge van zijn broer en lijst van personen die op een bepaald moment werkte voor de Amerikanen geenszins een verband aan met de door verzoeker aangehaalde persoonlijke bedreiging door zijn schoonbroer en het Mehdi-leger aantoon. De Raad deelt deze mening.

2.1.4. Wat de overige documenten betreft stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar een medisch attest neerlegt van zijn verwonding, maar geen politieverslag zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat hij zijn schoonbroer niet vermeld heeft bij de politie omdat deze hem

bedreigd had evenals zijn familie. De Raad stelt vast dat verzoeker aldus niet de bescherming van zijn nationale overheden gevraagd heeft daar hij hun de gegevens waarover hij beschikte niet heeft medegedeeld.

Ter zitting wijst de Raad verzoeker erop dat het aannemelijk kan zijn dat hij enige verklaring bij de politie moest geven omdat er een politiekantoorje was in het ziekenhuis en zijn schoonbroer uit vrees niet zou vermeld hebben omdat deze zou gedreigd hebben dat als hij aangifte deed bij de politie zijn schoonbroer hem en zijn familie zou vermoorden (gehoor p. 21), maar dat het verwonderlijk is dat hij zichzelf en zijn familie in gevaar brengt door klacht in te dienen met betrekking tot de dreigbrieven waarvan hij eveneens overtuigd is dat zij afkomstig zijn van zijn schoonbroer.

Verzoeker stelt dat in de telefoon aan zijn vriend toen hij naar het ziekenhuis gebracht werd gedreigd werd als de naam van zijn schoonbroer vermeld zou worden. De Raad stelt vast dat verzoeker dit voorheen niet op die wijze vermeld heeft.

Uit de neergelegde documenten van klacht bij de politie blijkt dat verzoeker na het ontvangen van een dreigbrief klacht indient en stelt dat hij bedreigd werd door een militie en meerdere malen achtervolgd werd en altijd kon vluchten. Tijdens het gehoor vermeldt verzoeker dat hij één maal gevolgd werd (gehoor, p. 22 en 25). In een volgend document stelt verzoeker nogmaals dat hij in het verleden diverse malen achtervolgd werd door onbekende personen omwille van zijn werk als bediener bij een nachtclub. Hiermee geconfronteerd ter zitting stelt verzoeker dat hij dit reeds verklaard had tijdens het gehoor. Dit vindt echter geen steun in het administratief dossier.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Uit het geneeskundig document dat verzoeker aan zijn been verwond werd door een kogel kan niet afgeleid wie de dader was of wat de omstandigheden waren in dit verband. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoeker in dit verband geen politieverlag heeft neergelegd en het document vermeld een onbekende dader (De vertaling van het document in het administratief dossier vermeldt weliswaar een bekende dader, maar na controle met de tolk ter zitting blijkt ook dit een vergissing van het Commissariaat-generaal).

2.2. Verzoeker zet uiteen waarom hij meent dat de door hem aangehaalde problemen in aanmerking komen voor een erkenning van de status van vluchteling. Hij verwijst daartoe naar zijn verklaringen en naar de door hem neergelegde documenten. Hij vreest vervolging omwille van zijn politieke overtuiging, namelijk hij weigerde mee te werken met milities die schadelijk zijn voor het belang van het land. Hij vreest vervolging omwille van het behoren tot de sociale groep van personen die zich verzetten tegen de milities. Hij vreest eveneens vervolging omwille van het geloof daar hem verweten werd dat hij door zijn activiteit in de nachtclubs meewerkte aan de vernieling van de islamitische staat. Hij herinnert er eveneens aan dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden, waartoe hij verwijst naar de UNHCR-Proceduregids. Gelet op de ernst van het vervolgingsrisico dat verzoeker loopt, is een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel vereist. Hij verwijst daartoe naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, wijst de Raad erop dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoeker kan de schending van de arresten van de Raad niet dienstig aanvoeren.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

(RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3. In *ondergeschikte orde* meent verzoeker dat het gepast is hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, enerzijds omdat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het doelwit zal zijn van het risico op executie, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds omdat er een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verwijst naar verschillende persartikelen inzake het toenemende aantal aanslagen in Bagdad gedurende de laatste maanden. Verzoeker wijst er eveneens op dat de door hem bijgevoegde documenten allen dateren van na de laatste actualisatie van het Cedoca-rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 april 2011.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, wijst de Raad er op dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoeker kan de schending van de arresten van de Raad niet dienstig aanvoeren.

Zowel verzoeker als de verwerende partij leggen bijkomende documenten betreffende de veiligheidssituatie in Irak/Bagdad neer. De partijen verklaren dat zij geen bezwaar hebben dat deze documenten bij het beraad betrokken worden. Daar waar verzoeker aanklaagt dat de laatste actualisatie door de verwerende partij teruggaat tot 5 januari 2012 heeft verwerende partij bij de verweernota een actualisatie tot 25 januari 2012 en tot 8 februari 2012 neergelegd en ter zitting tot 8 maart 2012. De kritiek dat de informatie onvoldoende geactualiseerd is mist dan ook feitelijk grondslag.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. De schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoeker verwijst naar arrest nr. 59 492 van 11 april 2011 van de Raad. Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, wijst de Raad erop dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoeker kan de schending van de arresten van de Raad niet dienstig aanvoeren.

Voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar het arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) dat onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn en meer bepaald de overwegingen 38 en 39 die als volgt luiden:

“38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”

Verzoeker verwijst ook naar de criteria vermeld in het arrest *Sufi and Elmi vs UK* van het Hof voor Mensenrechten van 28 juni 2011 (zaken 8319/07 and 11449/07) waar criteria vermeld worden voor de beoordeling van willekeurig geweld. Het Hof wijst erop dat artikel 3 van het EVRM een gelijkaardige bescherming biedt als artikel 15 van de voormelde richtlijn (§226).

Voor de evaluatie van de situatie van willekeurig geweld (in Mogadishu/Somalië) gebruikte het Hof de volgende criteria: *“... the following criteria: first, whether the parties to the conflict were either employing methods and tactics of warfare which increased the risk of civilian casualties or directly targeting civilians; secondly, whether the use of such methods and/or tactics was widespread among the parties to the conflict; thirdly, whether the fighting was localised or widespread; and finally, the number of civilians killed, injured and displaced as a result of the fighting.”* (§241), namelijk:

Gebruiken de strijdende partijen methoden en oorlogstactieken die het risico voor burgerlijke slachtoffers verhogen of vallen zij burgers rechtstreeks aan?; Zijn deze methodes wijdverspreid bij de strijdende partijen?; Is de strijd gelokaliseerd of wijdverspreid?; Wat is het aantal gedode, gewonde of verplaatste burgers ten gevolge van de strijd?

Verzoeker wijst erop dat het gebruik van bepaalde strijdtechnieken in een dichtbevolkte regio zoals Bagdad er toe leidt dat het aantal burgerslachtoffers, minstens het aantal gewonden aanzienlijk stijgt en dat in zoverre de aanslagen niet altijd gericht zijn, maar zo nu en dan op willekeurige wijze eender wie treffen. Dat de bovenvermelde criteria van het Hof wat Bagdad betreft derhalve vervuld zijn. Er is actueel een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad betreft in zijn oordeel de verschillende documenten in het administratief dossier meer bepaald de *Subject Related Briefing “Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-BAGDAD”* van 5 januari 2012 en de drie updates van 26 januari 2012, 9 februari 2012 en 19 maart 2012. De Raad stelt vast dat ook verzoekende partij zich baseert op deze documenten en op een lijst van incidenten die plaats

hadden in Bagdad. De Raad meent dat hij deze lijst van incidenten niet afzonderlijk dient te analyseren vermits deze incidenten onder de analyse vallen van bovenvermeld SRB en de er op volgende updates.

Wat het mogelijke risico voor burgers betreft blijkt volgens de SRB van 5 januari 2012 dat het veralgemeende geweld duidelijk afneemt in Irak en dit door alle rapporten bevestigd wordt. Er is nog steeds geen stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse in de vijf Centraal-Iraakse provincies. Het geweld en het aantal incidenten neemt ook daar in intensiteit af, maar niettemin komt het merendeel van de incidenten nog steeds voor in Centraal-Irak. 40% van de incidenten doet zich voor in Bagdad (p. 18).

Wat meer bepaald de specifieke situatie in Bagdad betreft is er een daling van het aantal zware bomaanslagen in 2010 en 2011 waar te nemen. De meest frequente en meest dodelijke bomaanslagen in Bagdad die plaatsvonden in deze periode waren gericht tegen veiligheidsdiensten, overheid(sgebouwen) en buitenlandse doelwitten, met uitzondering van een aanslag eind 2010 op een christelijke kerk en doelgerichte aanvallen op Christenen. In 2011 waren er ook een aantal grootschalige aanslagen niet gericht tegen de Iraakse overheden of Westerse doelwitten (p. 12). De grootschalige bomaanslagen die schering en inslag waren op het hoogtepunt van het geweld in Bagdad in 2006-2007 zijn sindsdien geleidelijk aan afgenomen, maar het doelgerichte geweld tegen bepaalde beroepsgroepen is toegenomen. Bij deze gerichte aanslagen wordt dikwijls gebruik gemaakt van wapens met geluidsdempers en IED's.

Na het vertrek van de Amerikaanse troepen op 18 december 2011 barste een politieke crisis uit Irak die gepaard ging met een zeer gewelddadige dag in Bagdad op 22 december 2011, waarbij er bomaanslagen plaats hadden gericht zowel tegen de overheid als burgers en er ongeveer 70 slachtoffers vielen, waarvan het merendeel burgers (p. 6-7).

In januari 2012 vielen 434 doden in Irak. Dit was een aanzienlijke stijging in vergelijking met het maandelijkse gemiddelde aantal doden in 2011. De aanslagen waren vooral gericht tegen sjiiten. Wat februari betreft zou er een daling zijn met 40% en zou het gemiddelde ongeveer gelijk zijn aan het gemiddelde aantal voor het vertrek van de Amerikanen. De politieke crisis is weliswaar nog niet opgelost, maar de spanning is verminderd en de verschillende partijen zijn overeengekomen om binnenkort een Conferentie te houden waarin de belangrijkste politieke knelpunten zullen besproken worden (CEDOCA, Chronologie Irak 2012/3, Veiligheidssituatie Irak 09/02/2012 – 08/03/2012).

De Raad meent dat het feit dat Bagdad dicht bevolkt is geen element is dat als afzonderlijk element dient in aanmerking genomen te worden vermits het effect ervan teruggevonden wordt in de statistieken met betrekking tot de burgerlijke slachtoffers die in bovenvermelde documenten geanalyseerd werden.

De Raad stelt vast dat de situatie in Bagdad zorgwekkend blijft en dat er geen stabiele situatie heerst. De huidige situatie in Bagdad is in belangrijke mate verbeterd in vergelijking met 2006-2007 zowel wat het aantal ongericht bomaanslagen of aanslagen rechtstreeks gericht tegen burgerslachtoffers betreft als wat het aantal burgerslachtoffers. Er is een toename van het doelgerichte geweld tegen bepaalde beroepsgroepen, waarbij soms burgerslachtoffers vallen.

De heropflakking van het geweld na het vertrek van de Amerikanen die het gevolg is van de politieke crisis die er op volgde lijkt zich niet door te zetten en de spanning is verminderd en de politieke actoren zoeken naar een oplossing voor deze crisis.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS